

124ⁿ 6.
Най-напред тук виждоха в ~~свещта~~ ^{приемателната} апаратура
на в една малка раскошно мебелирана
зала, гдето при една кръгла маса
сидяха две дами, едната с бели рече-
вици, а другата с черни. Венецков
осебави пиковицинт в залата и
отиде в кабината си. Пиковицинт
се сконфузира.

Около десет минути след
тази минута дър да се извършат
познавания, когато да си даде рече-
ството. Дамите говореха по време
еки и сестричката вторично по
пикваж пошеди... ах! Най-сериозно
от кабината се показа Венецков,
държайки в двете си ръце по вър-
хот книги.

— Еми на, — каза мом. — Давай
мичи и поблагодарение... Момче
Странни? Аз все още не съм
гениал... А вие благодарят, и не
сте ме забравили... донесете да ме
поздравят... Пиковицинт ми ми
разширило? — ~~се обидя~~ ^{потиска} Венецков
пове на дамите. — Не-не... Мисла
те ми, ме давай... Може да забравя
еки, ноу черно свичени, а още ^{мисла} мо
мисла. Виза ми веднага в де-